

Þeir aftur á móti, sem hafa fluzt hingað á unga aldri, eða eru fæddir hér af íslenskum foreldrum draga sína andlega næringu mestmegins frá hinum enskumælandi þjóðum. Að vísu eru nokkrir til, sem hægt er að segja um, að þeir geti notað sér jafnt það sem kemur frá hinni íslensku þjóð, sem það er kemur frá enskumælandi þjóðum, en tiltölulega eru þeir ekki margir sem það geta gert svo full not séu að. Þetta ástand er óhjákvæmi-legt en það veldur því, að í voru vestur-íslenska þjóðlífi, ef þjóðlíf má kalla, eru erfiðleikar til, sem ekki þekkjast þar sem um eitt mál og eina þjóðernistilfinningu er að ræða.

Skáldskapurinn hefir æfinlega verið og er ennþá einn blóm- legasti reiturinn í hinum andlega akri íslensku þjóðarinnar. Það er því engin furða þó vér Vestur-Íslendingar séum auðugir af honum. Vitaskuld er ekki helmungurinn af öllu því sem hér er ort verulegur skáldskapur, ef dæma má eftir því sem á prenti birtist, og vér eigum jafnvel ekki nema eitt stórskáld. En það er fleira skáldskapur en það sem stórskáldin yrkja, og meira að segja, það er fleira góður skáldskapur. Efnisríkum og frum- legum hugsunum, klæddum í verulegan skáldlistar búning bregður víða fyrir í mörgu sem hér er ort af mönnum, sem ekki eru nein stórskáld, en hafa þó hina eiginlegu skáldskapargáfu. Hitt er því miður satt, að mikið er til af leirburði, sem ekki hefir vitund af sann skáldskaparlegu gildi. En þeir sem athug- alir eru geta séð talsvert af hreinu gulli í soranum.

Skáldskapur vor Vestur-Íslendinga er allur í bundnu máli. Sögur eða leikrit hafa ekki verið samin hér svo teljandi sé, Á meðan skáldskapurinn er allur í ljóðum er mjög hætt við að stór efni séu ekki valin til meðferðar. Flest stórskáld hafa ekki látið sér nægja ljóðagerðina eina. Sem dæmi má nefna Sheakespeare, Goethe og Ibsen. Ljóðskáldskapurinn er sú skáldskapartegund, sem erfiðast er að láta sýna stórar og glöggar myndir úr mannlífni, þar sem einstaklingarnir lifa hver sínu eigin lífi, en samt sem áður mynda eðlilega heild. Auðugar skáldskapar bókmentir geta þessvegna ekki verið til þar sem að skáldin eru eingöngu ljóðskáld. Þess vegna er hætt við að skáld- skapur vor Vestur-Íslendinga verði ekki í næstu framtíð stórum